

Puuuum!

Un relat de: [AiDuS](#)

Hi ha vegades que les coses es torcen... Però, i si dic que es torcen per a millor?

Recorde el dia que vaig conèixer a aquell xic, els nostres primers contactes, no fa massa, sols uns mesos. Es tractava d'un xic estrany, maniàtic i paranòic. Només em deia que ximpleries i estupideses... Em vaig acostumar.

El temps passava, parlàvem cada dia, la nostra relació es basava en una història falsa i fantàstica que m'agradava i, encara que mai m'ho ha dit, a ell també.

Poc a poc m'anava semblant un xic normal, fins i tot una persona sensata i educada. La meua ment s'anava transformant, em dominava, m'obsessionava, em manava... No sabia el què passava, tampoc ho volia saber. Estava bé d'aquella manera, res no m'importava. Estava bé, però plorava, plorava, plorava...

Aquell monstre de forma humana em tenia baix el seu domini...

- Tu, estima'm!
- Tu, aguanta'm!
- Tu, adora'm!
- Tu, menysprea't!

Un domini que sense voler-ho ja, acabaria convertint-se en una llei de vida. Una llei que jo havia escollit i dut a terme.

Un dia d'hivern aquell xicot em va fer mal. Em vaig quadrar i vaig esclatar... Puuuuum! Mai més em dominarà, mai més em manarà, mai més m'ordenarà... Pensava fermament. Només va caldre un tendre 'Perdona'm!' per caure a les seues xarxes de nou...

Era un monstre addictiu, semblava que m'agradava sofrir.

El temps passava i la situació anava a pitjor. Les ordres cada dia eren més freqüents, el grau de subordinació més marcat, la vida semblava no tindre sentit fora d'aquell joc de roll...

Em feia mal, ho aguantava, em callava, respirava i avant!

Puuuuuum! De nou... Aquesta vegada era definitiva. Em plantava. Deia prou!

No em valien excuses, no em valien paraules dolces, no em valien petons, no em valien ximpleries! No!

El joc es va acabar, vaig perdre la partida, segurament... Però qui va acabar perdent la major part va ser ell, que em va perdre a mi...